

— Ехъ, да ми се падне на ръка нѣкой отъ такивато „вагабонти“, съ кремъкъ бихъ го дралъ! . . . Не даватъ мира на царската рая и на царскитѣ хора. . . .

Базалъ Чорбаджи Иончо, безъ да знае, че „търговецътъ на царевица“, съ когото се разговаря, е единъ отъ такивато „вагабонти“.

Отъ Ломъ-Паланка, „търговцитѣ“ по сухо отиждували за гр. Орѣхово. „Кондисали“ въ хана на Иванъ Димитровъ *налбантина*, неотдавна прѣселенъ отъ село *Конопци*, чирпанска околия. Анковъ открилъ на Димитрова като какъвъ сортъ царевица прѣкупватъ. Димитровъ ги обадилъ на *чорбаджи Цеко*, най-влиятелното лице въ Орѣховската нахия. Чорбаджи Цеко отъ „заднитѣ врата“, дѣто се е рѣкло, приелъ у дома си лъжливитѣ търговци, нагостилъ ги съ печени кокошки, разговорилъ се съ тѣхъ на дълго и широко по организирането на тайнитѣ комитети и свѣршилъ съ заповѣдта:

— Ей, още сега, ще се качите на конетѣ си и ще отидете тамъ, отдѣто сте дошли. Още веднѣжъ кракътъ ви тукъ, въ Орѣхово и въ орѣховската нахия, да не стѣхва, иначе ще го прѣчунѣ! . . .“

„Търговцитѣ“ посрѣдъ нощъ нанустинали Орѣхово и осъмнали въ голѣмото сѣло *Бѣла Слатина*. Тукъ „приятелитѣ“ се раздѣлили: Митѣо Анковъ трѣгналъ за *Вратца*, а дяконъ Левски — за *Плѣвенъ*.

Чорбаджи Цеко не прѣдалъ лъжливитѣ търговци на турскитѣ власти; само ги сплашилъ съ властѣта и запрѣтилъ имъ да *размиряватъ* духоветѣ на царската рая, обожателка на конашката му дипломация.

На връхъ *Благовѣцъ* (1868 год.) *Левски*, облѣченъ въ калугерски дрѣхы, влѣзалъ въ гр. Ловечъ и слѣзълъ въ къщата на попъ *Дукана*. Въ каяфета на „светогорския просекъ“, трѣгналъ той между благочестивитѣ ловчански християни да събира (божемъ) милостиня за братята отъ *Света-Гора*.